

Studiul 2: Surprinși de har

Sabat după-amiază, 4 octombrie

De memorat:

„Prin credință n-a pierit curva Rahav împreună cu cei răzvrătiți, pentru că găzduise iscoadele cu bunăvoință.” Evrei 11:31.

„De ce am făcut din nou așa ceva?” Poate că fiecare dintre noi a rostit aceste cuvinte. La urma urmei, nu doar istoria se repetă, ci și oamenii în general, și noi înșine în special. Cât de des repetăm aceleași greșeli!

Poporul Israel are a doua șansă de a intra în țara făgăduită, iar Iosua ia această misiune în serios. Primul pas este să înțeleagă bine ce îi așteaptă. El trimite doi spioni să îi aducă informații valoroase despre țară: sistemul de apărare, pregătirea militară, rezervele de apă și atitudinea populației în fața unei forțe invadatoare.

S-ar putea crede că promisiunea lui Dumnezeu de a le da țara israeliților nu necesita niciun efort din partea lor. Dar garanția sprijinului divin nu anulează responsabilitatea umană. Poporul Israel se află pentru a doua oară la granița Canaanului. Așteptările sunt mari, dar data anterioară când poporul Israel a fost la graniță și a avut aceeași sarcină, rezultatul a fost un eșec abisal.

Săptămâna aceasta vom explora două dintre cele mai fascinante istorisiri din cartea Iosua și vom descoperi relevanța lor pentru credința noastră prezentă. Harul lui Dumnezeu are posibilități infinite de a ne surprinde.

A doua șansă

1. Analizează Iosua 2:1, împreună cu Numeri 13:1,2,25-28,33 și 14:1-12. De ce ar începe Iosua misiunea de cucerire a țării promise prin trimiterea de iscoade?

Iosua 2:1

¹ Iosua, fiul lui Nun, a trimis în ascuns din Sitim doi oameni, ca iscoade, zicându-le: „Duceți-vă de cercetați țara și mai ales Ierihonul.” Cei doi oameni au plecat și au ajuns în casa unei curve, care se chema Rahav, și s-au culcat acolo.

Numeri 13:1,2,25-28,33

¹ Domnul a vorbit lui Moise și a zis:

² „Trimite niște oameni să iscodească țara Canaanului, pe care o dau copiilor lui Israel. Să trimiți câte un om pentru fiecare din semințiile părinților lor, toți să fie dintre frunzașii lor.”

²⁵ S-au întors de la iscodirea țării după patruzeci de zile împlinite.

²⁶ Au plecat și au ajuns la Moise și la Aaron și la toată adunarea copiilor lui Israel, la Cades, în pustiul Paran. Le-au adus știri, lor și întregii adunări, și le-au arătat roadele țării.

²⁷ Iată ce au istorisit lui Moise: „Ne-am dus în țara în care ne-ai trimis. Cu adevărat, este o țară în care curge lapte și miere și iată-i roadele.

²⁸ Dar poporul care locuiește în țara aceasta este puternic, cetățile sunt întărite și foarte mari. Ba încă am văzut acolo și pe fiii lui Anac.

³³ Apoi am mai văzut în ea pe uriași, pe copiii lui Anac, care se trag din neamul uriașilor: înaintea noastră, și față de ei parcă eram niște lăcuste.”

Numeri 14:1-12

¹ Toată adunarea a ridicat glasul și a început să țipe. Și poporul a plâns în noaptea aceea.

² Toți copiii lui Israel au cârtit împotriva lui Moise și Aaron și toată adunarea le-a zis: „De ce n-om fi murit noi în țara Egiptului sau de ce n-om fi murit în pustia aceasta?”

³ Pentru ce ne duce Domnul în țara aceasta în care vom cădea uciși de sabie, iar nevestele noastre și copilașii noștri vor fi de jaf? Nu este oare mai bine să ne întoarcem în Egipt?”

⁴ Și au zis unul altuia: „Să ne alegem o căpetenie și să ne întoarcem în Egipt.”

⁵ Moise și Aaron au căzut cu fața la pământ în fața întregii adunări a copiilor lui Israel care era strânsă laolaltă.

- ⁶ Și, dintre cei ce iscodiseră țara, Iosua, fiul lui Nun, și Caleb, fiul lui Iefune, și-au rupt hainele
- ⁷ și au vorbit astfel întregii adunări a copiilor lui Israel: „Țara pe care am străbătut-o noi ca s-o iscodim este o țară foarte bună, minunată.
- ⁸ Dacă Domnul va fi binevoitor cu noi, ne va duce în țara aceasta și ne-o va da: este o țară în care curge lapte și miere.
- ⁹ Numai nu vă răzvrățiți împotriva Domnului și nu vă temeți de oamenii din țara aceea, căci îi vom mânca. Ei nu mai au niciun sprijin: Domnul este cu noi, nu vă temeți de ei!”
- ¹⁰ Toată adunarea vorbea să-i ucidă cu pietre, când slava Domnului s-a arătat peste cortul întâlnirii, înaintea tuturor copiilor lui Israel.
- ¹¹ Și Domnul a zis lui Moise: „Până când Mă va nesocoti poporul acesta? Până când nu va crede el în Mine, cu toate minunile pe care le fac în mijlocul lui?
- ¹² De aceea îl voi lovi cu ciumă și-l voi nimici, dar pe tine te voi face un neam mai mare și mai puternic decât el.”

Numele locului din care sunt trimise cele două iscoade, Sitim, poate fi tradus drept „Crângul de salcâmi” (engl. NKJV) și ne amintește de două episoade negative din istoria poporului Israel.

Primul este tot cu spioni (vezi Numeri 13) și are aceleași elemente esențiale: trimiterea spionilor, incursiunea lor secretă pe teritoriul inamic, întoarcerea lor; raportul privind descoperirile făcute și decizia de a acționa pe baza raportului.

Cealaltă situație de la Sitim constituie una dintre cele mai sfidătoare și idolatre încălcări ale legământului de către israeliți: la instigarea lui Balaam, s-au dedat la desfrâu cu femeile moabite și s-au închinat zeilor lor (Numeri 25:1-3; 31:16). În acest context, numele Sitim creează o tensiune extraordinară cu privire la deznodământul acestui episod. Va fi un nou eșec la granița cu țara promisă? Sau va duce la împlinirea mult așteptată a promisiunii străvechi?

2. Ce paralele descoperi între a doua șansă oferită lui Israel ca națiune și a doua șansă oferită lui Petru ca persoană, în Ioan 18:16-18,25-27 și 21:15-19?

Ioan 18:16-18,25-27

- ¹⁶ Petru însă a rămas afară la ușă. Celălalt ucenic, care era cunoscut marelui preot, a ieșit afară, a vorbit cu portărița și a băgat pe Petru înăuntru.
- ¹⁷ Atunci slujnica, portărița, a zis lui Petru: „Nu cumva și tu ești unul din ucenicii Omului acestuia?” „Nu sunt”, a răspuns el.
- ¹⁸ Robii și aprozii care erau acolo, făcuseră un foc de cărbuni, căci era frig, și se încălzeau. Petru stătea și el cu ei și se încălzea.

- ²⁵ Simon Petru stătea acolo și se încălzea. Ei i-au zis: „Nu cumva ești și tu unul din ucenicii Lui?” El s-a lepădat și a zis: „Nu sunt.”
- ²⁶ Unul din robii marelui preot, rudă cu acela căruia îi tăiasse Petru urechea, a zis: „Nu te-am văzut eu cu El în grădină?”
- ²⁷ Petru iar s-a lepădat. Și îndată a cântat cocoșul.

Ioan 21:15-19

- ¹⁵ După ce au prânzit, Isus a zis lui Simon Petru: „Simone, fiul lui Iona, Mă iubești tu mai mult decât aceștia?” „Da, Doamne”, I-a răspuns Petru, „știi că Te iubesc.” Isus i-a zis: „Paște mieluşei Mei.”
- ¹⁶ I-a zis a doua oară: „Simone, fiul lui Iona, Mă iubești?” „Da, Doamne”, I-a răspuns Petru, „știi că Te iubesc.” Isus i-a zis: „Paște oițele Mele.”
- ¹⁷ A treia oară i-a zis Isus: „Simone, fiul lui Iona, Mă iubești?” Petru s-a întristat că-i zisese a treia oară: „Mă iubești?” și I-a răspuns: „Doamne, Tu toate le știi; știi că Te iubesc.” Isus i-a zis: „Paște oile Mele!”
- ¹⁸ Adevărat, adevărat îți spun că atunci când erai mai tânăr, singur te încingeai și te duceai unde voiai; dar când vei îmbătrâni, îți vei întinde mâinile, și altul te va încinge și te va duce unde nu vei voi.”
- ¹⁹ A zis lucrul acesta ca să arate cu ce fel de moarte va proslăvi Petru pe Dumnezeu. Și, după ce a vorbit astfel, i-a zis: „Vino după Mine.”

Dumnezeu este un Dumnezeu al celei de-a doua șanse (și al mai multor șanse). Biblia numește a doua șansă (și șansele repetate) „har”. Harul este pur și simplu primirea a ceea ce nu merităm. Învățătura Bibliei este încărcată de conceptul de har (compară cu Romani 5:2; Efeseni 2:8; Romani 11:6). Dumnezeu oferă tuturor, prin har, posibilitatea unui nou început (Tit 2:11-14). Petru însuși a avut parte de acest har și a îndemnat biserica să crească în har (2 Petru 3:18). Și vestea devine și mai bună: primim mult mai multe șanse, nu-i așa? (Unde am fi, dacă nu le-am primi?)

Cum ar trebui să manifestăm har față de cei care au nevoie de el?

Valoare în locuri neașteptate

3. Ce aflăm despre Rahav din Iosua 2:2-11; Evrei 11:31 și Iacov 2:25?

Iosua 2:2-11

- ² S-a dat de știre împăratului din Ierihon și i-au spus: „Iată că niște oameni dintre copiii lui Israel au venit aici astă-noapte ca să iscodească țara.”
- ³ Împăratul Ierihonului a trimis la Rahav să-i spună: „Scoate afară pe bărbații care au venit la tine și care au intrat în casa ta; căci au venit să iscodească țara.”
- ⁴ Femeia a luat pe cei doi bărbați și i-a ascuns; și a zis: „Este adevărat că bărbații aceștia au venit la mine, dar nu știam de unde sunt;
- ⁵ și, fiindcă poarta a trebuit să se închidă noaptea, bărbații aceștia au ieșit afară; nu știu unde s-au dus: grăbiți-vă de-i urmăriți și-i veți ajunge.”
- ⁶ Ea îi suise pe acoperiș și-i ascunsese sub niște mănunchiuri de in, pe care-l întinsese pe acoperiș.
- ⁷ Oamenii aceia i-au urmărit pe drumul care duce la vadul Iordanului, și după ce au ieșit ei, s-a închis poarta.
- ⁸ Înainte de a se culca iscoadele, Rahav s-a suit la ei pe acoperiș
- ⁹ și le-a zis: „Știu că Domnul v-a dat țara aceasta, căci ne-a apucat groaza de voi, și toți locuitorii țării tremură înaintea voastră.
- ¹⁰ Fiindcă am auzit cum, la ieșirea voastră din Egipt, Domnul a secat înaintea voastră apele Mării Roșii și am auzit ce ați făcut celor doi împărați ai amoritilor dincolo de Iordan, lui Sihon și Og, pe care i-ați nimicit cu desăvârșire.
- ¹¹ De când am auzit lucrul acesta, ni s-a tăiat inima și toți ne-am pierdut nădejdea înaintea voastră; căci Domnul Dumnezeu vostru este Dumnezeu sus în ceruri și jos pe pământ.

Evrei 11:31

- ³¹ Prin credință n-a pierit curva Rahav împreună cu cei răzvrătiți, pentru că găzduise iscoadele cu bunăvoință.

Iacov 2:25

- ²⁵ Tot așa, curva Rahav: n-a fost socotită și ea neprihănită prin fapte, când a găzduit pe soli și i-a scos afară pe altă cale?

Elementul central al acestei narațiuni este minciuna în beneficiul spionilor evrei. În acest context trebuie să ținem cont că Rahav făcea parte dintr-o societate extrem de păcătoasă, fapt care a și atras judecata divină (Geneza 15:16; Deuteronomul 9:5; Leviticul 18:25-28). Deși este adevărat că Noul Testament

laudă credința lui Rahav, o analiză atentă a referirilor din Noul Testament la fapta ei arată că niciuna nu aprobă tot ce a făcut ea și niciuna nu îi validează minciuna.

Evrei 11:31 confirmă că a avut credință atunci când și-a asumat aceeași soartă cu iscoadele, în loc să se agațe de o cultură coruptă. Iacov 2:25 o laudă pentru că le-a oferit găzduire celor doi israeliți și le-a dat indicații despre o rută sigură de întoarcere. În ciuda culturii corupte și a stilului de viață păcătos, Dumnezeu, în harul Său, a văzut o scânteie de credință prin care a putut să o salveze pe Rahav. S-a folosit de ceea ce era bun la ea – credința dovedită în El și alegerea ei de a face parte din poporul Său –, dar nu a aprobat niciodată tot ce a făcut ea. Dumnezeu a apreciat-o pentru curajul ei excepțional, pentru credința ei neînfricată, pentru că a fost un mijloc de salvare și pentru că L-a ales pe Dumnezeul lui Israel.

După ce a văzut ce se întâmplă, ea a declarat: „Căci Domnul Dumnezeuul vostru este Dumnezeu sus în ceruri și jos pe pământ” (Iosua 2:11). Este remarcabil să auzi o femeie canaanită recunoscând că Iahve este singurul Dumnezeu, mai ales pe un acoperiș unde, în religia ei păgână, rugăciunile erau de obicei înălțate către presupusele zeități cerești.

Expresia folosită de Rahav este întâlnită anterior doar în contextul dreptului exclusiv al lui Dumnezeu de a primi închinare (Exodul 20:4; Deuteronomul 4:39; 5:8). Cuvintele ei exprimă o alegere premeditată, conștientă, de a recunoaște că Dumnezeul israeliților este singura divinitate adevărată. Mărturisirea ei demonstrează înțelegerea relației strânse dintre suveranitatea lui Dumnezeu și judecata care condamnă Ierihonul. Alegerea ei morală transmite conștientizarea că, în lumina judecății lui Iahve, existau doar două posibilități: să continue în răzvrătire față de El și să fie nimicită sau să aleagă să se predea prin credință. Alegându-L pe Dumnezeul israeliților, Rahav a exemplificat posibila soartă a celor din Ierihon dacă s-ar fi întors la Dumnezeul lui Israel și ar fi cerut îndurare.

Ce învățăm azi despre loialitatea noastră supremă față de Dumnezeu?

O nouă alianță

4. Cum ne ajută Iosua 2:12-21 și Exodul 12:13,22,23 să înțelegem învoiala dintre iscoade și Rahav?

Iosua 2:12-21

- ¹² Și acum, vă rog, jurați-mi pe Domnul că veți avea față de casa tatălui meu aceeași bunăvoință pe care am avut-o eu față de voi. Dați-mi un semn de încredințare
- ¹³ că veți lăsa cu viață pe tatăl meu, pe mama mea, pe frații mei, pe surorile mele și pe toți ai lor și că ne veți scăpa de la moarte.”
- ¹⁴ Bărbații aceia i-au răspuns: „Suntem gata să murim pentru voi, dacă nu ne dați pe față; și când Domnul ne va da țara aceasta, ne vom purta cu tine cu bunăvoință și credincioșie.”
- ¹⁵ Ea i-a coborât cu o funie pe fereastră, căci casa în care locuia era lângă zidul cetății.
- ¹⁶ Și le-a zis: „Duceți-vă spre munte, ca să nu vă întâlnească cei ce vă urmăresc; ascundeți-vă acolo trei zile, până se vor întoarce; după aceea, să vă vedeți de drum.”
- ¹⁷ Bărbații aceia i-au zis: „Iată cum vom fi dezlegați de jurământul pe care ne-ai pus să-l facem.
- ¹⁸ La intrarea noastră în țară, leagă funia aceasta de fir cărămiziu la fereastra prin care ne-ai coborât și strânge la tine în casă pe tatăl tău, pe mama ta, pe frații tăi și pe toată familia tatălui tău.
- ¹⁹ Dacă vreunul din ei va ieși pe poarta casei tale, ca să meargă afară pe uliță, sângele lui va cădea asupra capului lui, și noi vom fi nevinovați: dar dacă va pune cineva mâna pe vreunul din cei ce vor fi cu tine în casă, sângele lui va cădea asupra capului nostru.
- ²⁰ Și dacă ne vei da pe față, vom fi dezlegați de jurământul pe care ne-ai pus să-l facem.”
- ²¹ Ea a răspuns: „Fie după cuvintele voastre.” Și-a luat rămas bun de la ei, și ei au plecat. Ea a legat funia cărămizie la fereastră.

Exodul 12:13,22,23

- ¹³ Sângele vă va sluji ca semn pe casele unde veți fi. Eu voi vedea sângele și voi trece pe lângă voi, așa că nu vă va nimici nicio urgie atunci când voi lovi țara Egiptului.
- ²² Să luați apoi un mănunchi de isop, să-l înmuiati în sângele din strachină și să ungeți pragul de sus și cei doi stâlpi ai ușii cu sângele din strachină. Nimeni din voi să nu iasă din casă până dimineața.

²³ Când va trece Domnul ca să lovească Egiptul și va vedea sângele pe pragul de sus și pe cei doi stâlpi ai ușii, Domnul va trece pe lângă ușă și nu va îngădui Nimicitorului să intre în casele voastre ca să vă lovească.

Învoiala cu Rahav este foarte clară: viață pentru viață și bunătate pentru bunătate. Cuvântul hesed (Iosua 2:12), „bunătate iubitoare”, are o varietate de sensuri, greu de exprimat într-un singur cuvânt în alte limbi. Se referă în primul rând la loialitatea din cadrul unui legământ, dar are și nuanța de credincioșie, milă, bunăvoință și bunătate.

Cuvintele lui Rahav fac trimitere și la Deuteronomul 7:12, unde Yahve Însuși a jurat să Își mențină hesed-ul față de Israel. „Dacă veți asculta aceste porunci, dacă le veți păzi și împlini, Domnul Dumnezeuul tău va ține față de tine legământul și îndurarea [hesed] cu care S-a jurat părinților tăi” (Deuteronomul 7:12).

Este interesant că același capitol (Deuteronomul 7) prevede condamnarea (herem) canaanitilor. Iat-o pe Rahav, o canaanită sub blestem, care pretinde totuși, prin credința ei incipientă, promisiunile făcute israeliților! Drept urmare, ea este salvată.

În conversația dintre iscoade și Rahav, prima imagine care apare inevitabil în minte este Paștele de la exod. Atunci, ca să fie protejați, israeliții trebuiau să rămână în casă și să marcheze stâlpii ușii și pragul cu sângele mielului de jertfă. „Sângele vă va sluji ca semn pe casele unde veți fi. Eu voi vedea sângele și voi trece pe lângă voi, așa că nu vă va nimici nicio urgie atunci când voi lovi țara Egiptului” (Exodul 12:13; vezi și 12:22,23).

„Prin ascultare, poporul trebuia să dea dovadă de credință. Tot astfel, toți aceia care speră să fie salvați prin meritele sângelui lui Hristos trebuie să conștientizeze că și ei au ceva de făcut pentru a-și asigura mântuirea. Deși doar Hristos, El singur, ne poate răscumpăra de sub pedeapsa neascultării, noi trebuie să ne întoarcem de la păcat la ascultare. Omul trebuie să fie mântuit prin credință, nu prin fapte; cu toate acestea, credința sa trebuie dovedită prin fapte” (Ellen G. White, Patriarhi și profeți, p. 279).

În acel caz, sângele a fost un semn care i-a salvat de îngerul nimicitor al lui Dumnezeu. Așa cum Dumnezeu a cruțat viața israeliților în timpul ultimei plăgi din Egipt, israeliții urmau să o salveze pe Rahav și familia ei atunci când distrugerea avea să ajungă la Ierihon.

Ce mesaj puternic evanghelic găsim în aceste două relatări?

Valori contradictorii

5. Studiază Iosua 9:1-20 și găsește asemănările și deosebirile dintre episodul cu Rahav și cel cu gabaoniții. Ce concluzii ai?

Iosua 9:1-20

- ¹ La auzul acestor lucruri, toți împărații care erau dincoace de Iordan, pe munte și în vale, și pe toată coasta Mării celei Mari, până lângă Liban, heteii, amoriții, canaaniții, fereziții, heviții și iebusiții,
- ² s-au unit împreună într-o înțelegere ca să lupte împotriva lui Iosua și împotriva lui Israel.
- ³ Locuitorii din Gabaon, de partea lor, când au auzit ce făcuse Iosua Ierihonului și cetății Ai,
- ⁴ au întrebuințat un vicleșug și au pornit la drum cu merinde pentru călătorie. Au luat niște saci vechi pe măgarii lor și niște burdufuri vechi pentru vin, rupte și cârpite,
- ⁵ iar în picioare purtau încălțăminte veche și cârpită, și erau îmbrăcați cu niște haine vechi pe ei; iar toată pâinea pe care o aveau pentru hrană era uscată și mucegăise.
- ⁶ S-au dus la Iosua în tabără la Ghilgal și i-au zis lui și tuturor celor din Israel: „Noi venim dintr-o țară depărtată, acum deci faceți legământ cu noi.”
- ⁷ Bărbații lui Israel au răspuns heviților acestora: „Poate că voi locuiți în mijlocul nostru, cum să facem noi legământ cu voi?”
- ⁸ Ei au zis lui Iosua: „Noi suntem robii tăi.” Și Iosua le-a zis: „Cine sunteți voi și de unde veniți?”
- ⁹ Ei i-au răspuns: „Robii tăi vin dintr-o țară foarte depărtată, pentru faima Domnului Dumnezeului tău; căci am auzit vorbindu-se de El, de tot ce a făcut în Egipt
- ¹⁰ și de ce a făcut celor doi împărați ai amoriților dincolo de Iordan, lui Sihon, împăratul Hesbonului, și lui Og, împăratul Basanului, care era la Aștarot.
- ¹¹ Și bătrânii noștri și toți locuitorii din țara noastră ne-au zis: „Luați cu voi merinde pentru călătorie, duceți-vă înaintea lor și spuneți-le: „Noi suntem robii voștri; acum deci faceți legământ cu noi.”
- ¹² Iată pâinea noastră: era caldă când am luat-o ca merinde de acasă, în ziua când am plecat să venim la voi, și acum s-a uscat și s-a mucegăit.
- ¹³ Burdufurile acestea de vin, când le-am umplut, erau noi de tot și iată-le s-au rupt; hainele și încălțăminta noastră s-au învechit de lungimea prea mare a drumului.”
- ¹⁴ Bărbații lui Israel au luat din merindea lor și n-au întrebat pe Domnul.

- ¹⁵ Iosua a făcut pace cu ei și a încheiat un legământ prin care trebuia să-i lase cu viață, și căpeteniile adunării le-au jurat lucrul acesta.
- ¹⁶ La trei zile după încheierea acestui legământ, copiii lui Israel au aflat că erau vecini cu ei și că locuiau în mijlocul lor.
- ¹⁷ Căci copiii lui Israel au plecat și a treia zi au ajuns la cetățile lor; cetățile lor erau Gabaon, Chefira, Beerot și Chiriat-Iearim.
- ¹⁸ Dar nu i-au bătut, pentru că fruntașii adunării le juraseră pe Domnul Dumnezeu lui Israel că-i vor lăsa cu viață. Și toată adunarea a cântit împotriva căpeteniilor.
- ¹⁹ Toate căpeteniile au zis întregii adunări: „Le-am jurat pe Domnul Dumnezeu lui Israel, și acum nu putem să ne atingem de ei.
- ²⁰ Iată ce le vom face: îi vom lăsa cu viață, ca să n-aducem peste noi mânia Domnului, din pricina jurământului pe care li l-am făcut.”

Acest capitol din Iosua începe prin a ne informa că cinci împărați canaaniți, care de obicei conduceau mici orașe-stat, au decis să creeze o coaliție împotriva israeliților. În schimb, locuitorii din Gabaon au decis să încheie un legământ cu poporul Israel.

Pentru a-i păcăli pe israeliți să facă un contract cu ei, gabaoniții au recurs la strategia de a se preface că sunt ambasadori dintr-o țară străină. Conform Deuteronomul 20:10-18, Dumnezeu făcea distincție între canaaniți și locuitorii din afara țării promise.

Cuvântul tradus cu „vicleșug” poate fi folosit în sens pozitiv, denotând prudență și înțelepciune (Proverbele 1:4; 8:5,12), sau în sens negativ, implicând intenția de a călca legea (Exodul 21:14; 1 Samuel 23:22; Psalmii 83:3). În cazul gabaoniților, în spatele acțiunii lor viclene se ascunde o intenție de autoconservare, care este mai puțin distructivă.

Discursul gabaoniților este izbitor de asemănător cu cel al lui Rahav. Și ea, și ei recunosc puterea Dumnezeului poporului Israel și că succesul lui Israel nu este doar o realizare umană. Spre deosebire de alți canaaniți, ei nu se revoltă față de planul lui Iahve de a le acorda israeliților țara și recunosc că Domnul Însuși alungă aceste națiuni dinaintea lui Israel. Vestea eliberării din Egipt și victoriile asupra lui Sihon și Og îi determină pe Rahav și pe gabaoniți să caute o alianță cu israeliții. Totuși, în loc să își recunoască pe deplin dorința de a se preda Dumnezeului lui Israel, așa cum face Rahav, gabaoniții recur la un subterfugiu.

Legea lui Moise prevedea dispoziții pentru aflarea voii lui Dumnezeu în astfel de cazuri (Numeri 27:16-21). Iosua ar fi trebuit să se intereseze de voia Domnului și să evite înșelăciunea gabaoniților.

Datoria fundamentală a unui lider teocratic și a oricărui conducător creștin este să caute voia lui Dumnezeu (1 Cronici 28:9; 2 Cronici 15:2; 18:4; 20:4). Prin

faptul că au neglijat-o, israeliții au fost obligați fie să încalce condițiile fundamentale de cucerire a țării, fie să încalce un legământ făcut în numele Domnului, care era la fel de obligatoriu.

Cât de des te-ai confruntat cu aparenta contradicție dintre două valori biblice?

Har surprinzător

6. Studiază Iosua 9:21-27. Cum îmbina soluția lui Iosua dreptatea cu harul?

Iosua 9:21-27

- ²¹ „Să trăiască”, le-au zis căpeteniile. Dar au fost întrebuințați la tăiat lemne și la scos apă pentru toată adunarea, cum le spusese căpeteniile.
- ²² Iosua i-a chemat și le-a vorbit astfel: „Pentru ce ne-ați înșelat zicând: „Suntem foarte departe de voi”, când voi locuiți în mijlocul nostru?
- ²³ Acum sunteți blestemați și nu veți înceta să fiți în robie, să tăiați lemne și să scoateți apă pentru Casa Dumnezeului meu.”
- ²⁴ Ei au răspuns lui Iosua și au zis: „Robii tăi au auzit de poruncile date de Domnul Dumnezeuul tău robului Său Moise, ca să vă dea în mână toată țara și să nimicească dinaintea voastră pe toți locuitorii ei; și venirea voastră a băgat mare frică în noi cu privire la viața noastră: iată de ce am lucrat așa.
- ²⁵ Și acum iată-ne în mâinile tale; fă cu noi ce vei crede că este bine și drept să faci.”
- ²⁶ Iosua le-a făcut așa cum hotărâse; i-a izbăvit din mâna copiilor lui Israel, care nu i-au omorât;
- ²⁷ dar din ziua aceea i-a pus să taie lemn și să scoată apă pentru adunare și pentru altarul Domnului în locul pe care l-ar alege Domnul: ceea ce fac până în ziua de azi.

Chiar dacă ar fi vrut să-i atace pe gabaoniți, israeliților nu li s-ar fi permis, din cauza jurământului depus de conducătorii lor. Aceștia acționau după principiiul că, atâta timp cât nu implică fărâdelegi sau intenții criminale (Jud. 11:29-40), jurământul este obligatoriu, chiar dacă duce la un prejudiciu personal. În Vechiul Testament, prudența înainte de a face un jurământ și respectarea lui sunt văzute ca virtuți ale celor credincioși (Ps. 15:4; 24:4; Ecl. 5:2,6). Deoarece jurământul fusese făcut în numele Domnului, Dumnezeuul lui Israel, conducătorii nu aveau voie să-l încalce.

Odată cu jurământul solemn făcut de conducătorii poporului Israel, destinul israeliților a fost indisolubil legat de cel al gabaoniților. De fapt, prin faptul că au fost desemnați să taie lemne și să transporte apă pentru casa lui Dumnezeu (Ios. 9:23), gabaoniții au devenit parte din comunitatea de credincioși a lui Israel. Răspunsul lui Iosua, spre deosebire de verdictul conducătorilor lui Israel, prin care li se decretase să slujească „pentru toată adunarea” (Ios. 9:21), a transformat blestemul într-o potențială binecuvântare pentru gabaoniți (compară cu 2 Sam. 6:11).

Istoria ulterioară a Gabaonului atestă privilegiile religioase înalte de care s-a bucurat cetatea, precum și loialitatea gabaoniților față de poporul lui Dumnezeu. Jurământul făcut de Israel a rămas în vigoare de-a lungul generațiilor, astfel încât, atunci când israeliții s-au întors din captivitatea babiloniană, gabaoniții au fost printre cei care au ajutat la reconstruirea Ierusalimului (Neemia 7:25). Acțiunile lor vor avea consecințe pozitive veșnice, dar numai datorită harului lui Dumnezeu.

Ce s-ar fi întâmplat dacă gabaoniții și-ar fi dezvăluit identitatea și ar fi cerut îndurare, așa cum a făcut Rahav? Nu știm, dar nu putem exclude posibilitatea de a fi cruțați. Scopul suprem al lui Dumnezeu nu este de a-i pedepsi pe păcătoși, ci de a-i vedea că se pocăiesc și de a le acorda mila Sa (vezi Ez. 18:23 și 33:11). Viclenia gabaoniților trebuie percepută ca un apel la mila lui Dumnezeu, la caracterul Său bun și drept. Refuzul canaaniților de a se pocăi și sfidarea de către ei a scopurilor lui Dumnezeu au fost cele care au dus la decizia nimicirii lor (Gen. 15:16). Dumnezeu a onorat recunoașterea supremației Sale de către gabaoniți, precum și dorința lor de pace și nu de răzvrătire, precum și dorința lor de a renunța la idolatrie și a se închina singurului Dumnezeu adevărat.

Un gând de încheiere

Suplimentar: Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, cap. 44

Vechiul Testament nu o mai menționează pe Rahav după întâmplarea cu iscoadele. Ea apare din nou în genealogia Domnului Isus. Se afirmă că ea a devenit soția lui Salmon, din seminția lui Iuda – „Salmon a născut pe Boaz, din Rahav; Boaz a născut pe Obed, din Rut” (Matei 1:5) –, deci Rahav a fost soacra lui Rut, o altă femeie remarcabilă menționată în aceeași genealogie (compară cu Rut 4:13,21). Prin credința ei în Dumnezeu, prostituata din Ierihon, condamnată la nimicire totală, devine o verigă importantă în genealogia regală a lui David și un progenitor al lui Mesia. Iată ce poate să facă Dumnezeu prin credință, chiar dacă aceasta este doar cât un bob de muștar (Matei 17:20; Luca 17:6)!

„Iar convertirea ei [a lui Rahav] n-a fost un caz izolat al milei lui Dumnezeu față de închinătorii la idoli care au recunoscut autoritatea Sa divină. În mijlocul țării, un popor numeros – gabaoniții – a renunțat la păgânism și s-a unit cu Israel, bucurându-se de aceleași binecuvântări ale legământului. Dumnezeu nu recunoaște nicio deosebire în funcție de naționalitate, de rasă sau de clasă socială ori castă. El este Creatorul tuturor oamenilor. Toți oamenii sunt o singură familie prin creație și toți sunt una prin răscumpărare. Hristos a venit să dărâme orice zid de despărțire, să deschidă accesul în toate părțile curților templului, pentru ca orice suflet să aibă intrare liberă la Dumnezeu” (Ellen G. White, *Profeți și regi*, p. 369, 370).

Zilnic: Deuteronomul 12 – 18; Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, cap. 42

1. Ce este viața (sufletul)?
2. Cum învăța cineva să se teamă totdeauna de Domnul?
3. Care sunt lucrurile care orbesc ochii înțelepților?
4. Cine trebuia să nu aibă moștenire în mijlocul fraților lor?
5. Cum era activ Pavel ca să îi ajute pe ceilalți să se simtă bine?